

form" . . (Afbrydelse af N. P. Jensen). Jeg gad gjerne vide, hvad Væsensforskiel der er (Afbrydelse af N. P. Jensen) . . . Ja, naar der ingen Væsensforskiel er, synes jeg ikke, at der er Grund til Afbrydelse. Altsaa, det var denne Ændring, som det ærede Medlem for Hjørring Amts 5te Valgkreds ganske vist frympede sig lidt ved at tage — han kunde ønske noget Andet. Ja, dersom fromme Onster kunde gjøre det, kom vi saqtens gjennem Verden. Dersom det ærede Medlem virkelig alvorlig ønsker det, beder jeg det ærede Medlem om at staa paa det Standpunkt, vi stode paa sidst. Nu kunne de Herrer komme med saamange Protester, som de ville, imod deres tidligere Standpunkt. Det er jo klart, at Ændringsforslaget til § 121 er et Tilbagestrid fra det Lovforslag, som vi vedtog sidst. Det kunne de Herrer ikke negte, at de havde vedtaget dette Lovforslag sidst med en § 121, der havde en anden Affattelse, end de nu ville have. Jeg kan ikke sige Andet, end at man i allerhøjeste Grad gjør Mandfabet Uret, dersom man forandrer § 121. Er der nogen Forandring, der kan staa og give Anledning til Drillerier mod Mandfabet, er det den. Jeg veed jo ikke, hvordan det gaar til i Kjøbenhavn, men jeg veed, at naar i en Provindsby, f. Ex. Aarhus og Randers, en Soldat har en lille Smule Frihed Søndag Eftermiddag og gaar paa Gaden, maa han høfsteligt gaa som en Egv og se sig omkring; han kan ikke vide, hvornaar der kommer en Befalingsmand, som lister omkring civilklædt. Det findes vel i Betænkningen tydelig godtgjort, at det kun skal være, naar han kender ham, og at han skal have Leilighed til at lære sine Foresatte at kjende. Jeg har nu altid troet, at det ikke nytter meget, hvilke Udtryk der staa i Betænkningen, og at det vilde nytte meget mere, om vi fik Halvdelen af, hvad der siges i Betænkningen, ind i Loven, og det forekommer mig, at vi, Venstre, have faaet en Prøve paa, hvad det kan nytte, at der staa Noget i Betænkningen, nemlig i Forholdet mellem Grundloven og provisoriske Finantslove. Selv om man vil anføre, at Mænd som H. N. Clausen og Krieger fortælle, at det mente de om Grundloven, sige de Herrer: ja men det staa ikke i Loven osv. Det forekommer mig, at det var meget bedre, om de Herrer bleve paa deres gamle Standpunkt fra 1876—77, end at de nu kom med nogle forblommede Udtalelser her i Betænkningen. Hvad vil det f. Ex. sige: „skal have fornøden Leilighed til at lære dem at kjende.“ Det har, jeg var i Tjenesten, sit vi en ny Oberst ved vort Regiment. Han kom ridende ud paa Exercerpladsen og holdt foran Fronten, og saa sagde Ritmesteren: „Det er nu Eders Oberst, Oberst Neergaard. Derester have I at hilse ham, naar I træffe ham, enten han er civilt eller militært klædt.“ Er det f. Ex. „fornøden Leilighed.“ Ville de Herrer ikke forklare næriere, hvad fornøden

Leilighed er; det kan virkelig forklares paa mange forskjellige Maader. Nei, det forekommer mig, at det Naturligste og Rimeligste er, at, naar Officieren træffer af den Dragt, som angiver hans Charge, have Soldaterne ingen Pligt til at hilse ham. Ja, men sige de Herrer, saa kunne de gaa hen og misbruge det til Uhofflighed. Ja, hvad Ulykke var der saa ved det? Jeg kan virkelig ikke indse, hvad Ulykke der skulde være i det. Dersom Befalingsmændene opføre sig uhøflig mod de Undergivne, og det Tidspunkt saa indtræder, hvor de ikke behøve at hilse dem, og de ikke ville det, kan jeg virkelig ikke se, der er nogen Ulykke deri. Det forekommer mig, at det er akkurat det Samme, som naar vi Husbonder ikke opføre os ordentlig mod Lyndet, og det saa, naar det ikke længer behøver at vise os Lydighed, er uhøfligt imod os. Saa faa vi kun, hvad vi have forjent. Have vi behandlet dem ordentligt, ere de ogsaa nok ordentlige imod os. Naar vi stode her i 1876—77 i denne Sal og med stort Flertal vedtog en ny Straffelov, vil jeg dog se det, før jeg tror det, at dette Lovforslag virkelig kan forlade dette Thing i en saadan Skikkelse, som nu foreslaaet, og at Folkethinget kan gaa med til at forandre § 121. Ja, det kan jo være, at de Herrer ere kontraktmæssig bundne, saa at de gjøre det. Men det vil jeg se, før jeg tror det. Der kunde være god Anledning for mig til at komme tilbage til det ærede Medlem for Hjørring Amts 5te Valgkreds, og jeg skal gjøre det ganske kortelig, thi jeg tror ikke, at det kan være saa nødvendigt. Naar det ærede Medlem udtalte sin dydige Harm over mit Standpunkt overfor den sorte Kofarve og mente, at han derfor aldrig vilde kunne blive enig med mig om en Straffelov, saa maa han henvende sig til den ærede Ordfører; thi han er enig med mig i den Sag, og med ham kan det ærede Medlem endda blive enig om en Straffelov. Om han hellere vil have Soldaterne kaldt Hunde end Gæs eller omvendt, er mig ligegyldigt. Vil det ærede Medlem læse Betænkningen, vil han se, at der staa ikke „Hund“, men „hundst“. Jeg kan ikke se Andet, end at det er en ligegyldig Sag; ialtsald har det da ikke været vor Mening, som have skrevet Betænkningen, at ville indrømme, at Soldaterne ere enten Hunde eller Gæs. — Jeg vil nu antage, at efter disse Udtalelser i Forbindelse med dem, der tidligere ere fremkomne overfor Lovforslaget, maa ialtsald to Ting staa klart for det høje Thing: for det Første, at der er nogle Ændringer her, som ikke ere større end de, Venstre tidligere har sillet, og som ingenlunde ere saadanne nye Angreb, som vi ville komme og tage op, for herved at forhindre Lovens Gjennemførelse, at altsaa de Ændringer, vi have sillet, er Venstres gamle Standpunkt, og at dersom der skulde gjøres os nogen Vebredelse, maatte det da være den, at vi ikke tilstrækkelig fuldt ud havde hævd-